

NUMĂRAT, CÂNTĂRIT, ÎMPĂRȚIT

MENE, MENE, TECHEL UFARSIN

(Daniel 5, 25)

CARTE DE LUMINĂ SPRE LUMINĂ

PR. ADRIAN TĂUTUL

Jurnalist IOANA GEORGESCU

LUMINA TIPO

București, 2019

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	9
Mărturii de credință.....	11
PREDICI	19
Refacerea creației în Jertfa Lui Hristos.....	21
Mai vrea cineva mântuirea?.....	28
Bucuria de a ne împărtăși cu Lumina cunoașterii.....	32
Adevăr greu de acceptat: moartea nu există în realitate.....	40
Nașterea minunată care transcende condiția umană.....	43
Moartea este începutul, nu sfârșitul	46
Raiul și iadul sunt stări de existență.....	52
Rânduită să-L nască pe Mântuitorul lumii	56
Cel Care a dat legea S-a supus legii!.....	60
Sensurile nebănuite ale cuvintelor Lui Hristos	64
Ucis cu pietre pentru credința în Hristos	71
Tatăl nostru.....	74
Dumnezeu este cu noi. Dar noi suntem cu El?.....	78
Dacă nu-L cunoști pe Tatăl, nu poți tinde spre El.....	81
Duhul Sfânt Se manifestă în viața celor ce cred	88
Evangelhia ne arată că Tatăl e milos	93
Tatăl este așa cum L-a arătat Fiul.....	98
Puteri sufletești, în sistem tridimensional.....	101
Purtăm în sine semnul Crucii	105
Nimic nu dispare, ci totul se transformă.....	110
Rolul decisiv al liberei noastre voințe	114
Biserica Lui Hristos oferă accesul într-un sistem superior de existență	118
Dreapta-credință curge din libertate, nu din obligație	124

Autoritatea apostolică de a vorbi în numele Tatălui.....	128
Trimiși de Hristos să învețe poporul, nu să-l domine	134
Evanghelia consfințește rolul preotului în societate.....	141
Calea spre mântuire se află în Biserică.....	147
De n-ar fi ei, acești viitori huliți.....	150
Crăciunul atestă vechimea creștinismului românesc	152
Ținta atacurilor împotriva Bisericii este sufletul vostru!.....	157
Taina Spovedaniei salvează azi generațiile de mâine.....	160
Credința face posibil orice pare imposibil	166
Taina mântuirii se află în propria libertate	169
Deși creați pentru Înviere, noi alegem moartea	173
Păcatul este promovat azi ca un act normal și legitim	178
În ce măsură Îl dorim pe Domnul, în aceea Îl avem.....	185
O eroare - fapte bune doar pentru recompense	190
Afectarea relației cu Dumnezeu	195
Confundarea binelui cu răul și invers	200
Lepădarea de Dumnezeu, la nivel național.....	205
Legea pe care o batjocorim în permanență	210
Răsplătește cu bine pe cel ce-ți face rău	216
Patru posibile stări care ne diferențiază.....	219
O mentalitate atemporală - banul, mai presus de viața unui om	224
Crezi că ești bogat, dar te înșeli!.....	228
Acumulatorii de averi merg spre întuneric	234
Nimic din ce credem că avem nu ne aparține	237
Nu pot, Doamne, azi, nu am timp!.....	243
În căutarea luminii subtile	247
Să fim conștienți de ceea ce suntem în realitate.....	252
Schimbarea reală se produce în interiorul nostru	258
Un pas spre vindecare: să ne recunoaștem păcatul	262
Falsele manifestări ale credinței în Dumnezeu.....	266
Cât de frumos ne-a creat Dumnezeu, dar în ce ne-am transformat... ..	273
Retrospectivă lăuntrică: am fi putut face binele, dar nu l-am făcut.....	278
Starea de post și dorința apropierii de Dumnezeu	283
Ignorarea învățăturii Lui Hristos.....	289

„Uciderea” Lui Hristos în noi înșine.....	294
Tinzând spre Dumnezeu din propria voință.....	299
De ce avem nevoie să iertăm.....	304
Cum să-L primim pe Hristos.....	308
Un singur Dumnezeu Adevărat, pentru toată omenirea.....	314
Mutilarea sufletului uman de propagandele vremurilor.....	319
Păcatul a devenit respectat, iar Dumnezeu persecutat.....	324
Sistemul vrea să-L înlocuiască pe Dumnezeu	329
Însingurați și manipulați de sistem	333
Învățarea despre Tatăl versus manipularea religioasă.....	340
De la popor la... populație	344
În vremurile de pe urmă, mulți se vor lepăda de Hristos.....	350
Presiuni puternice pentru negarea Lui Dumnezeu	355
Răsturnarea normalității în conștiința oamenilor	364
Școala fără Dumnezeu.....	370
Moștenirea pe care o vom lăsa copiilor.....	376

Refacerea creației în Jertfa Lui Hristos

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin!

Binecuvântați creștini, fii și fiice duhovnicești,

Mântuirea omului începe cu gestul pe care Hristos îl face, temporal, asupra apostolilor și, atemporal, asupra tuturor preoților, suflând peste ei.

În toate scrierile biblice, găsim cuvinte și gesturi de binecuvântare pe care Dumnezeu și cei aleși de El (proroci, apostoli și urmașii lor) le dădeau oamenilor. Dar numai la Hristos, vedem un gest aparent obișnuit, dar de o importanță primordială pentru întreaga omenire!

Intrând Hristos prin ușile încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, în ziua Învierii Lui, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă”¹. Dar dincolo de acest salut, Hristos săvârșește un fapt deosebit: suflă peste apostoli. Este un lucru cu totul și cu totul excepțional, pentru că se reia actul creației de către Fiul Lui Dumnezeu. Căci omul, înainte de a cădea în păcat, a fost creat de Dumnezeu tot prin acest gest unic: *„Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie”* (Facerea 2, 7). Dumnezeu a suflat în fața lui, deci l-a creat pe om cu suflet viu, adică purtător de har. Iată, acum, Hristos suflă peste apostolilor Săi și rostește un cuvânt de mare taină: *„Luați Duh Sfânt. Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și căroră le veți ține, vor fi ținute”* (Ioan 20, 22-23). Ne arată scopul pentru care se reia actul creației. Jertfa Lui Hristos și motivația întrupării Fiului Lui Dumnezeu se află aici, în refacerea omului, adică a Chipului Lui Dumnezeu din om. Apostolii erau vii, nu morți, ca să spunem că suflarea le-a dat viață. Dar ea le-a dat puterea și autoritatea de a ierta păcatele celorlalți. Asta dorește Dumnezeu: iertarea păcatelor oamenilor. Este scopul pentru care S-a întrupat Hristos, ca pe om să-l aducă în Împărăția Tatălui. Și a lăsat această lucrare în grija apostolilor, a urmașilor lor și a urmașilor, urmașilor acestora, până când va fi omul pe acest pământ vechi.

¹Era salutul locuitorilor din zona respectivă, nu numai din Ierusalim, folosit atât de populația evreiască, cât și de celelalte neamuri. Și astăzi, dacă vizitați Israelul, veți fi întâmpinați cu aceeași urare („Șalom aleihem”).

Întreaga creație a fost săvârșită de Dumnezeu Tatăl, prin Dumnezeu Fiul, în Dumnezeu Duhul Sfânt, Care lucrează pentru ca toți oamenii să vină la mântuire. Dumnezeu voiește, dar nu silește. Nu obligă pe nimeni să intre în Împărăția Sa. Unii, dacă vor să intre în acest „vehicul” numit „iertarea păcatelor”, intră. Alții, dacă nu vor, nu intră. Așadar, scopul creației este îndumnezeierea ei, prin mântuirea omului, pentru că el este cununa creației.

Și iată o mostră a faptului că unii cred în Dumnezeu și alții se îndoiesc. Toma (în limba ebraică înseamnă „geamăn”) nu era cu ceilalți ucenici în prima zi de Paște. Când i-au spus despre momentul apariției Lui Hristos în mijlocul lor, el și-a arătat îndoiala: „*Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede*” (Ioan 20, 25). Cu alte cuvinte, poate că este cineva care seamănă, dar cum să fie chiar El, căci L-am văzut mort și pus în mormânt?! Ei bine, Mântuitorul îl invită: „*Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios*” (Ioan 20, 27). Este un îndemn pe care Hristos îl dă celor necredincioși. De pildă, unii nu cred că noi, preoții ortodocși, putem ierta păcatele oamenilor, datorită puterii pe care ne-a dat-o Hristos prin Taina Hirotoniei, prin harul Duhului Sfânt, neîntrerupt, de la Sfinții Apostoli până în ziua de astăzi, în Biserica Ortodoxă. Alții cred că, dacă au această putere, ea ar trebui să le confere o poziție cu totul și cu totul specială, în care drepturile lor să fie mai mari decât ale celorlalți oameni. Nu înțeleg că, de fapt, sunt niște obligații mai mari decât ale celorlalți. E adevărat, cel fără responsabilități merge pe „strada” lui ca și cum nimic nu s-ar întâmpla, nu îl interesează nici de unde bate vântul, nici de unde vin apele etc. Puțin i s-a dat, puțin i se cere. Dar, când ți se dă mult, foarte mult ți se cere. Puțini înțeleg că lucrul cu sufletul omului este cel mai dificil dintre toate activitățile pe care le poate avea cineva. Puțini știu că un singur cuvânt poate salva sau poate ucide. De exemplu, zilele trecute, unii au făcut o glumă cu un biet om, acuzându-l că este dator-vândut la întreținere, iar acesta și-a pus capăt zilelor. Cineva și-a pierdut viața. Ați putea suporta această stare în care să vă știți autorul moral al unei crime sau pierderi de vieți omenești? Cine ar putea trăi cu această povară pe sufletul său? Indiferent dacă ești sau nu vinovat, faptul că din pricina ta s-a petrecut o nenorocire, îți roade conștiința pe dinăuntru, până în

momentul în care se întâmplă și cu tine același lucru. E foarte greu să lucrezi cu sufletul omului. Este lesne să distrugi și greu să salvezi. Hristos întreabă retoric: „*Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?*” (Marcu 8, 37). Dacă ai reușit să salvezi sufletul acela pentru Dumnezeu, ți-ai făcut avere mare în Împărăția Tatălui și multe păcate ți se iartă, pentru că mult ai iubit. Tot Hristos spune aceasta, nu inventez eu.

Haideți să depășim cazul în care se dădea ca exemplu de faptă bună oferirea unui pahar cu apă sau a unei bucăți de pâine, că nu mai sunt vremurile acelea. Fapta bună este să salvăm suflete, dar, în primul rând, să încercăm să îl salvăm pe al nostru. Nouă ne facem un bine, dacă venim la întâlnirea cu Dumnezeu, la Sfânta Biserică. Nouă ne facem un bine, dacă venim cu lumânarea și dăm jertfa noastră, ca să ne pomenească preotul², pentru că acesta nu face altceva decât să reitereze ceea ce i-a spus Hristos unui păcătos, tâlhar, când acesta L-a rugat, fiind răstignit lângă El: „*Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta. Și Iisus i-a zis: „Adevărat grăiesc ție: astăzi vei fi cu Mine în rai”*” (Luca 23, 42-43).

Tot așa, omul, asemenea celui tâlhar, îl roagă pe preot să îl pomenească în Împărăția Lui Dumnezeu, la Sfintele Taine. Acesta este mecanismul. Astfel, urmăm exact ceea ce s-a întâmplat cu Hristos. De altfel, întreaga Sfântă Liturghie este rânduită exact pe jertfa Lui Hristos. Se reiterează întreaga viață a Mântuitorului de când Se naște și până când Își dă Duhul și înviază.

Sfintele ce se aduc la Sfântul Altar, pâinea (agnețul) și vinul, sunt asemenea unui mort, până în momentul în care preotul invocă pogorârea Duhului Sfânt: „*Trimite Duhul Tău Cel Sfânt peste noi și peste aceste daruri, ce sunt puse înaintea. Și fă, adică, pâinea aceasta* (grâul simbolizează trupul, dar mort, fără sânge), *cinstit Trupul Hristosului Tău. Iar ceea ce este în potirul acesta, cinstit Sângele Hristosului Tău*” (Liturghia Sf. Ioan Gură de

² Când vine la Biserică, omul face o jertfă. Chiar dacă nu este prezent la Sfânta Liturghie din motive binecuvântate, dar și-a adus jertfa pentru o perioadă îndelungată, el se bucură de aceleași realități pe care le trăiesc cei prezenți fizic acolo. Indirect, prin preot, recepționează harul Duhului Sfânt și simte eliberarea de încărcătura negativă pe care a acumulat-o într-o anumită perioadă.

De asemenea, multe persoane mă sună și solicită o rugăciune. Oamenii își dau seama că primesc ajutor prin preot. Indiferent în ce loc s-ar afla, acesta poate să le facă o rugăciune. Chiar un gând trimis la Dumnezeu e mai mult decât ar face ei, personal. Pentru că, într-adevăr, aceasta este misiunea preotului, slujitorul Lui Dumnezeu. Între el și Dumnezeu este o legătură directă, pentru oameni. Degeaba crede cineva că rugăciunea sa, fără preot, e la fel de puternică. Sigur că toți ne putem ruga, dar nu e același lucru. Hristos spune clar: „Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15, 16), nu pe toți.

Aur)³. Este esența Liturghiei. Și noi suntem cuprinși în acest act al refacerii Chipului Lui Dumnezeu din noi. Hristos a lăsat această slujbă pentru oameni întru pomenirea Lui, până la sfârșitul veacurilor. Este cheia intrării noastre în Împărăția Lui Dumnezeu, pentru că spune Hristos: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi” (Ioan 6, 53). Nu se poate intra la Dumnezeu decât prin Sfânta Liturghie. Desigur, nu te poți împărtăși fără Tainele Sfântului Botez, Mirungerii (pecetea darurilor Duhului Sfânt) și Spovedaniei, dar numai în Sfânta Liturghie poți primi Trupul și Sângele Lui Hristos. În ea, noi devenim împreună-lucrători cu Hristos în tot ceea ce a săvârșit în viața Lui, în patimile Lui, în moartea Lui și, mai ales, în Învierea Lui. Suntem părtași ai Învierii Sale.

Ca și tâlharul care și-a recunoscut starea de păcătoșenie, creștinul vine la Biserică și îi cere iertare Lui Hristos, rugându-L să îl pomenească în Împărăția Sa. Biserica nu a inventat slujba aceasta, așa cum cred unii că „te duci cu lumânarea și pomelnicul, ca să îți ia popa banii”, ci este jertfa fiecăruia dintre noi. Numai așa avem acces în Împărăția Tatălui, adică numai în starea de jertfă.

Starea de jertfă de astăzi reprezintă exact modul în care Hristos Și-a pus viața Sa: „Putere am ca să o pun și putere am iarăși să o iau” (Ioan 10, 18). Și „Mai mare dragoste decât aceasta ca să-și pună cineva viața pentru prietenii săi, nimeni nu are” (Ioan 15, 13).

Iată, toți oamenii sunt prietenii Săi. Până și pe Iuda, cel care L-a vândut, Hristos îl numește „prieten” (Matei 26, 50). Până și pentru unul ca acesta Și-a dat viața. Și înțelegem atunci de ce, în Liturghie, chemarea este generală. Hristos cheamă la mântuire pe toată lumea. Cine voiește, acela vine. Cine nu, rămâne pe margine, privind ca la un spectacol, neîncredător și batjocoritor, precum celălalt tâlhar de pe cruce.

Ispitirea permanentă

Toma Geamănul nu prea credea că se poate produce un asemenea eveniment. De aceea Hristos îi spune să fie credincios, nu necredincios. Sigur, Toma, după aceea, L-a recunoscut și a exclamat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 28). Iar Hristos îi răspunde: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29). Cu

³ Liturghier, tipărit cu aprobarea Sfântului Sinod și cu binecuvântarea fericitului Părinte TEOCTIST, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2000, p.164.

2.000 de ani în urmă, Hristos vorbește pentru cei de astăzi, pentru noi. Cei ce suntem aici, în Biserică, credem. De aceea este important să rostim și Crezul, ca să ne manifestăm propria noastră credință.

Dar vicleanul nu doarme niciodată. Periodic, se prezintă la televizor o serie de sondaje de opinie în care se pun astfel de întrebări: „Credeți în preot? Credeți în Biserică?”. E clar, dacă nu sunt atacate Persoanele dumnezeiești, deoarece nu îndrăznesc să îi întrebe pe oameni dacă cred sau nu în Dumnezeu (e mai bine ca cei care nu cred să fie cinstiți, nu mincinoși), este atacată Biserica. Cei care alcătuiesc astfel de sondaje de opinie evită întrebarea directă: „Credeți în Dumnezeu, în Iisus Hristos și în Sfântul Duh?”, punând-o altfel: „Credeți în Biserică?”. Și pe om îl derutează, pentru că nu știe Crezul. Dacă ar știi Crezul și l-ar rosti mereu, și-ar da seama că, la sfârșit, mărturisește: „Cred într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Îți manifesti credința în această Biserică, pentru faptul că ea a fost zidită de Hristos: „*Și Eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui*” (Matei 16, 18). Această Biserică drept-măritoare este alcătuirea Lui Hristos. Noi, ca oameni, suntem Biserică, pentru că trupul nostru este templu al Duhului Sfânt. „*Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care îl aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri?*”, spune Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni 6, 19).

Dacă noi suntem Biserica, atunci o alcătuire din două persoane, bărbat și femeie, pentru nașterea de prunci, e tot Biserică. Și uite așa, înmulțindu-se membrii acestei adunări, se sălăsluiește Biserica. Cum să nu cred în ea, din moment ce este întemeiată de Dumnezeu?

Dar interviurile sunt făcute cu viclenie, căci imediat urmează întrebarea „Dar în preoți credeți?”, ca să stârnească starea de ură împotriva preoților. Însă Hristos atenționează: „*Dacă vă urăște pe voi lumea, știți că pe Mine mai înainte de voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. (...) Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi*” (Ioan 15, 18-20).

Așa că noi știm drumul pe care suntem. Știm Calea, Adevărul și Viața. Știm că noi, preoții, suntem aleși ca să lucrăm în acest sens. Nu noi L-am ales pe Hristos, ci El ne-a ales pe noi. Și eu, ca preot, trebuie să fac tot ceea ce mi s-a dat, nu că m-ar sili Dumnezeu. Nu am cum să ocolesc această lucrare. De multe ori, simți că tu trebuie să faci un anumit lucru, că ești

ales să-l faci. Toți suntem chemați pentru ceva anume. Și noi știm că, atunci când vrem să facem cu adevărat un lucru, iese bine. Și alții îl pot face, dar nu iese atât de bine. Știm că, făcând acel lucru, punem un pic de suflet sau îl săvârșim în stare de jertfă, de bucurie.

Este starea pe care, de exemplu, o are o mamă ce prepară hrană pruncului ei. Niciodată nu îi va da un aliment alterat. În mod normal, părinții îi dau copilului tot ce e mai bun. Astfel, și Dumnezeu ne dă hrana duhovnicească de care avem nevoie, prin cei pe care El i-a ales. Nu noi L-am ales pe Dumnezeu, ci El pe noi, pentru ca să împlinim slujba Lui, rânduiala muncii pe care a avut-o El, întreita slujire: de a boteza, de a învăța și de a sfinți, pentru popor. Acesta este adevărul.

Nu întâmplător, a rânduit Dumnezeu ca, încă de la Sinoadele Ecumenice I și II, să se alcătuiască Crezul. Începând din anul 325 d.Hr. și până acum, credința a fost apărută de numeroase denaturări datorită acestui Simbol. Fiecare om ar trebui să-l învețe și să-l rostească măcar o dată pe zi, ca să-și aducă aminte. Crezul nu este o rugăciune, ci o manifestare a credinței omului vizând propria persoană. Cu alte cuvinte, eu, personal, cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul; într-unul Domnul Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, într-unul Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul și într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. De asemenea, tot în Crez, eu mărturisesc că „aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie”. Toți așteptăm mântuirea. *„Și aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis”*, ne spune tot Hristos (Ioan 17, 3). Cum să Îl cunoaștem pe Dumnezeu? Stând acasă? Bând cafele? E rânduit să vii la biserică măcar o zi din cele șapte. Este una din cele Zece porunci. Șase zile să muncești, iar pe a șaptea să o sfințești. De ce încălcăm această poruncă? Nimeni nu îndrăznește să se scuze înaintea Lui Dumnezeu. Poate, între noi, oamenii, sau față de noi înșine, da. Găsim tot felul de pretexte, de scuze, dar înaintea Tatălui ne este rușine. *„Adu-ți aminte de ziua odihnei ca să o sfințești. Lucrează șase zile și fă-ți în acelea toate treburile tale. Iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi niciun lucru...”* (Ieșirea 20, 8-10).

Așadar, suntem chemați la mântuire, suntem chemați la credință, suntem chemați la fericirea pe care astăzi ne-o oferă Hristos: „Feriți cei ce nu au văzut și au crezut”. Dacă noi, deși nu am văzut, am crezut, atunci suntem fericiți. Totuși, se ridică următoarea întrebare: „Cât suntem de încrezători sau cât păstrăm această credință?”. Poate că, da, credem acum,

când suntem strânși laolaltă, aici, dar, după ce ieșim pe ușa bisericii, se cam diminuează credința și, intrând în alte vâltori ale vieții, uităm de Dumnezeu, până săptămâna viitoare, când ne întâlnim, din nou, cu Dumnezeu. Suntem iar credincioși, apoi iar ne îndepărtăm. Dar e bine, oare? Când așa, când altfel? Lui Dumnezeu nu Îi place lucrarea aceasta sinusoidală. Spune Domnul: „*Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea*” (Apocalipsa 3, 16).

Pe oamenii cu o „coloană vertebrală” morală maleabilă, precum nuiaua, care nu se rupe, dar se-ndoaie, nu Îi fericește Dumnezeu, ci le spune: „Te voi vărsa din gura Mea”. Să avem o „coloană vertebrală” morală dreaptă. Când pornim pe un drum, pe acela să mergem. Cuvântul nostru să fie cuvânt! Dacă pornim spre Dumnezeu, spre El să mergem! Dacă pornim spre diavol, poate ne întoarcem o dată, de două ori în starea de pocăință, dar să nu ne mai reîntoarcem la rău, că rămânem cu diavolul.

Îndemnul nostru este să rămânem în starea de fericire pe care ne-o arată Hristos: fericiți cei ce nu au văzut, dar au crezut. Dar chiar nu am văzut? Am văzut atât de multe încât este imposibil să nu credem în Hristos. Am văzut atât de multe, chiar minuni, chiar în viața aceasta, pe care o trăim acum. Sunt convins că, cine a avut ochi de văzut a văzut și urechi de auzit a auzit și s-a încredințat, pentru că tot Hristos este Cel Care spune: „*De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu*” (Ioan 15, 24). Așadar, pentru fiecare dintre noi e un semnal de atenționare. Am văzut, am crezut și să rămânem în starea aceasta! Pentru că ispita slăbește credința și foarte lesne trecem dintr-o stare într-alta. Vă îndemn să nu uităm de Dumnezeu, de Hristos. Să-L păstrăm mereu în sufletele noastre, căci cu noi este în toate zilele, în Sfânta Liturghie, și pentru aceasta venim la slujbă. Ca El să ne ia încă din starea aceasta și să ne ducă în Împărăția Sa. Noi Îl rugăm: „Pomenește-ne pe noi, Doamne, întru împărăția Ta când vei veni”. Și ne pomenește, câtă vreme rămânem în dragostea Sa. Amin!

Mai vrea cineva mântuirea?

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin!

Binecuvântați creștini, fii și fiice duhovnicești,

Cine ne iubește? Cine ne spune adevărul sau cine ne îndepărtează de Dumnezeu?

Citeam Evangelia de astăzi și lumina dumnezeiască îmi umplea tot interiorul. O femeie bolnavă de 12 ani încerca să-și găsească vindecarea, cheltuindu-și toată averea pe la doctori, doar, doar să-i oprească hemoragia. Degeaba!

Iată, S-a dus la Hristos, nu direct, ci prin spatele Lui, și doar s-a atins de marginea veșmântului Său și s-a vindecat. Iată, tot ceea ce are legătură cu Dumnezeu poate tămădui. Marginea poalelor veșmântului Său a tămăduit o femeie care suferea de o boală incurabilă. Cum? Desigur, cei necredincioși vor ridica glas mare și ne vor acuza că suntem înapoiți, că am rămas în vechile structuri băbești. Ba, mai mult, vă vor îndemna ca nu cumva să cercetați Biserica și preotul (preotul înseamnă, de fapt, Biserica) ci, dimpotrivă, să vă căutați alternative prin alte zone. Sigur, tămăduirea este un dar al Lui Dumnezeu, însă nu pentru toată lumea, ci pentru cei credincioși.

Iată-L pe Mântuitorul Hristos îmbulzit de lume. Dar nu a ieșit puterea pentru altcineva, decât numai pentru acea femeie, care a dobândit mântuirea prin credința ei. De aceea, îi spune Hristos: „Credința ta te-a mântuit!”. Pentru credință ai venit la Hristos să iei tămăduirea. Mulți s-au atins de El, dar nu li s-a întâmplat nimic. Dar este un fapt la care trebuie să luați aminte. Spune Hristos: „Am simțit o puterea care a ieșit din Mine”. Cei care au cercetat primul nostru volum de predici „Iahveh și taina existenței” au putut să afle despre rolul preotului și al Bisericii în existența omului. Iată, omul vine și își „descarcă” energia cu sens negativ pe care o acumulează într-o perioadă. După ce s-a „golit”, primește ceva, în conformitate cu legea echilibrului. Iar preotul simte puterea care iese din el. Nu-i puterea lui, ci a Duhului Sfânt. Preotul preia energia cu sens negativ și o retransmite de la Dumnezeu către om pe cea cu sensul pozitivului absolut. Altfel, contactul dintre om și Dumnezeu nu se face direct, ci prin preot.

Și femeia aceasta nu a luat direct tămăduire de la Dumnezeu, ci prin Hristos, fără să știe că este Fiul Lui Dumnezeu. Dar S-a atins de Cineva. Și preotul este un instrument prin care omul poate să realizeze contactul cu Dumnezeu. Acest contact direct cu Dumnezeu (comuniunea directă cu Dumnezeu) l-a pierdut Adam, atunci când a căzut din strălucirea sa, cea dintâi, în păcatul neascultării, luându-se după Eva, femeia sa. De atunci, omul nu a mai putut avea comuniune directă cu Dumnezeu. De aceea, Hristos a întemeiat Biserica, ca să fie mijlocitoare prin cei pe care El, Hristos, îi alege, adică prin preoții și episcopii Săi, și folositoare oamenilor. Pentru că, și atunci, și acum, ca de altfel în toate vremurile, vor fi femei bolnave, care, bieteile de ele, nu pot primi tămăduire, cu toate medicamentele descoperite. Și dacă aleargă cu credință la Dumnezeu, primesc această tămăduire. Iată de ce se produc aceste lucrări minunate de tămăduire și prin moaștele sfinților. Iată, astăzi, moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov au fost scoase spre închinare tuturor, deși ele au această putere în tot timpul anului, nu numai în această zi calendaristică, 27 octombrie. Dar e nevoie de credință. Unde există îndoială, nu mai este credință puternică. Îndoiala vine de la diavol. Ea ne face să ne scufundăm în apele mării, asemenea Sfântului Petru. Dar noi, prin îndoială, ne scufundăm în întunericul cel adânc al iadului, „unde viermele lor nu doarme și focul nu se stinge” (Marcu 9, 44).

Dar auziți cuvântul Lui Hristos: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace”. Dar mai dorim noi mântuirea sau am uitat de ea? Ce este mântuirea? Pentru ce ne-o dorim? Oricum, moarte la Dumnezeu nu există. Omul nu moare. Niciodată. Nu putem să ducem viața pe care o vrem și... ce-o fi, o fi... De ce ne dorim mântuirea? Păi, așa am primit strălucirea din gura Lui Hristos, Care îi asigură pe cei ce veniseră la Dânsul, zicând: „Adevărat, adevărat (iată, a dublat cuvântul „adevărat”) zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului Lui Dumnezeu și cei care vor auzi, vor învia.(...). Și vor ieși cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății (deci, este tot înviere)” (Ioan 5; 25, 29). Care e deosebirea? Tot Hristos ne răspunde: „Eu nu pot să fac de la Mine nimic. Precum aud, judec, dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui Care M-a trimis” (Ioan 5, 30). El l-a dat judecata Fiului. Și Fiul judecă împreună cu cei 12 apostoli, căci lor le-a spus, când L-au întrebat: „Dar noi ce primim pentru că am lăsat toate și

Te-am urmat pe Tine?”. Și iată răspunsul lui Hristos: „*Adevărat, adevărat zic vouă că voi cei care Mi-ați urmat Mie, la nașterea din nou a lumii, când Fiul Omului va ședea pe scaunul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel*” (Matei 19, 28). Vor fi judecători împreună cu Hristos. Dar Hristos mai spune: „*n-am venit să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea*” (Ioan 12, 47). Iată, Hristos nu judecă. Noi, atunci, de ce judecăm? Suntem mai mult decât Hristos? Ne-am pus vreodată întrebarea? Dumnezeu nu judecă. Toată judecata I-a dat-o Fiului, dar nici Fiul nu judecă. El a venit ca lumea să se mântuiască prin El. Ca lumea să-și dobândească posibilitatea de a fi în viața cea veșnică, fără să cunoască judecata. Fără să cunoască chinurile veșnice. Oare, chinul veșnic se referă la structura noastră materială? Oare, este vorba despre focul cel veșnic care arde materia? Într-un fel – da, într-un fel – nu. Să vă lămuresc. Gândiți-vă că suntem împreună, în formația aceasta, la Ierusalim, la Paște. Focul care se coboară din cer nu arde. Suntem în structura aceasta, trup și suflet. Focul dumnezeiesc nu arde, ci vindecă. Dar focul iadului arde? Cine e curios să încerce. Sunt convins că arde. Dar eu, fiind slujitor al Lui Hristos, ales de El – căci așa spune: „*Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi*” (Ioan 15, 16) și „*Eu știu pe cei pe care i-am ales*” (Ioan 13, 18) – am siguranța că mă pot pogori și în iad împreună cu Hristos. Auziți ce spune preotul, când înconjoară Sfânta Masă ce preînchipuie piatra pe care a fost pus trupul Lui Hristos: „În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe scaun ai stat cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Hristoase Dumnezeuul nostru”. Dacă apostolii au primit această încredințare că vor ședea, la cea de-a doua venire a Lui Hristos, pe douăsprezece scaune de judecată și vor judeca cele douăsprezece neamuri ale lui Israel, cum să nu am și eu siguranța, ca slujitor al Său, că sunt împreună cu El și focul iadului nu mă poate arde? Și chiar dacă m-ar arde, pentru Hristos tot mă duc. Așa au făcut toți martirii. Și-au dat viața. Că de aceea spune Hristos: „*Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa*” (Marcu 8, 35).

Recepționarea lucrării dumnezeiești

Așadar, iubiții mei, Hristos, împreună cu Părintele Său, Cel fără de Început, și cu Duhul Sfânt, este Sursa vieții. În Dumnezeu se face această uriașă lucrare de primenire, de curățire a energiei vieții. A ieșit din Hristos